

serne: Vi maa forhøje vort Kontingent lidt, for nu betales der 60 Øre om Dagen af Sygekassen, men hver Patient koster os mellem 3 og 5 Kr. pr. Dag. Dette vilde der ikke have været stort at sige til. Men det har Københavns Kommune ikke gjort, thi den ved af Erfaring, at det Arbejde, som er gjort paa Sygekassernes Omraade, har overordentlig stor Betydning for Kommunen, idet det tager Tusinder og atter Tusinder bort fra Fattigvæsenet, som ellers vilde komme til at ligge det til Byrde, og er Folk først komne ind under Fattigvæsenet, er det ikke let at faa dem ud igen. Den dermed forbundne Byrde vilde blive langt større, end om man ofrede 1 Kr. eller 2 paa disse Mennesker i den Tid, de ligger paa Hospitalet. Jeg kan selv tale med derom. Jeg har i 6 Aar været Sogneraadmedlem i en af Landets største og fattigste Landkommuner, nemlig i Sundby, som var en stor Landkommune med noget over 20,000 Indbyggere. Jeg var med til at styre, efter at Højre i Mands Minde havde regeret, og mere usle, mere fattige og elendige Forhold end dem der den Gang var i Kommunen, skal man lede længe efter; det var Højres Opgave at holde Kommunen saa fattig som muligt og saa mange som muligt indenfor Fattigvæsenets Omraade. Vi gik den modsatte Vej. Jeg høstede den Erfaring, at Sygdom i de allerfleste Tilfælde var Skyld i, at Folk kom under Fattigvæsenet, og derfor satte jeg mig det Maal, den Gang jeg arbejdede i Sygekassen, at agitere for at faa Folk ind i Sygekassen.

Der er en Ting, som jeg endnu vil nævne. Lad os tage en Stikprøve blandt dem, som Ministeren nu vil udelukke af Loven. Lad os tage en Familie, som jeg kender meget nøje; det er en af dem, der efter Lovforslaget skal ud af Sygekassen. Manden i denne Familie har 2,300 Kr. om Aaret, det vil sige, naar han arbejder; men saa snart Sygdom indtræffer, og han maa blive hjemme, har han ikke en rød Øre. Alligevel skal han alt-saa holde Læge, betale Medicin og forsørge sin Familie, og han har ingen Penge i Sparekassen. (*Kærkegaard*: Hvor stor er den Familie?). Han har 2 Børn, og han kan efter det her foreliggende Lovforslag ikke være Medlem. Men i det Tilfælde Sygdommen trækker længere ud, 2—3—4 Maaneder, hvor vil saa denne Familie komme hen? Simpelt hen paa Fattiggaarden, ingen andre Steder, det er umuligt, de kan ikke klare det; hvor skal de skaffe Midler fra? I Øjeblikket har

han assureret sig for 15 Kr. om Ugen i en statsanerkendt Sygekasse og for 10 Kr. om Ugen i en Hjælpekasse. Hvis nogen tror, at denne Mand skal simulere, som det blev nævnt af det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) i Gaar, fordi han har sat sin Præmie højt, tager man vist fejl. Nej, denne Mand er ruineret, hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres, og som denne Mand er stillet, er mange stillede. Jeg kunde tage et andet Eksempel. Lad os tage en Stikprøve i den Retning, den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Kierkegaard) nævnte i Gaar med en Mand, der har 10,000 Kr. i Formue. Jeg anerkender, at Ministeren her er gaaet et Skridt fremad i Sammenligning med den gamle Lov. Hvis man gaar op hos Ligningsmyndighederne og kiger i deres Bøger, kan man komme til det Eksempel, jeg vil nævne. En Mand har 10,000 Kr. i Formue og betaler Skat deraf til Staten, men han har ikke en rød Øre i Sparekassen. Hvorledes kan dette forholde sig? Det kommer af, at Manden har en lille Ejendom, som er sat højt i Ejendomsskyld, fordi Vurderingsmændene har sagt, at Byen er i Udvikling, og vi antager, at Ejendommen i Handel og Vandel maa kunne stige saa og saa meget. Men i det Øjeblik, Manden bliver syg og skal sælge sin Ejendom — han har maaske ikke en Øre liggende —, vil han ikke kunne faa det for den, jeg vil da i alt Fald ikke give 8,000 Kr. for Ejendommen. Ikke desto mindre staar Manden for 10,000 Kr. i Formue og maa betale Skat deraf til Staten. Jeg vil for øvrigt spørge den højtærede Minister — jeg synes, han er kommet langt ud her —: Er det ikke et Brud paa Skattelovene, man her gør, naar man giver alle Bestyrelserne for Sygekasserne Ret til at se Ligningsmyndighedernes Skattebøger? Det vil jo sige, at Skatteligningerne bliver lagt offentligt frem, naar Folk kan gaa ind og kige i dem. Jeg vilde gerne høre, hvad den højtærede Minister har at sige dertil. Siden jeg kom ud af Københavns Kommunalbestyrelse, har jeg været Ligningsmand og har derved haft god Lejlighed til at se, hvorledes de Menneskers Indtægter og Formuesforhold er, som nu skal udelukkes, og jeg forsikrer den højtærede Minister, at ingen af dem, han nu vil udelukke, har Penge paa Rente. I Foraaet, da jeg havde læst Kommissionsbetænkningen, tog jeg mig for at se det meget nøje efter, og jeg fandt, at vel kan der være enkelte, der har 100 eller 200